

ÁM.

KIS LAP

DÉLI ÁLOM. (Lásd a 342. lapon.)

A RABLÓJÁTÉK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KÁLMÁN hazament és minden viszonytagtságai után is nyugodtabbnak érezte magát; nem engedett a csábításnak, nem követett el újabb csinyt; ez kissé lecsillapította lelkiismeretét s jóízűen tudott vacsorálni. Hanem a két ezüst tizeskét, — azt bizony nagyon sajnálta, nagyon szerette volna visszakapni Berczitől, ha tudott volna valami módot találni reá. Csakhogy nem tudott s most e fölött való bosszúságában alig birt elaludni.

Másnap épen vasárnap volt. Délután Kálmán szülei a ház mögött elterülő nagy kertben sétáltak, melynek hátsó kerítésén ajtó nyílt a mezők felé; az ajtó mindig gondosan be volt csukva.

— Sétáljunk ki a mezőre, szólta a mama. Az idő nagyon kellemes.

— Jó lesz, felelt az apa; Kálmán menj be a kulcsért.

Kálmán kihozta a kulcsot, az ajtót kinyitották s az apa így szólott:

— Csukd be mögöttünk az ajtót, fiam, s a kulcsot vidd vissza a szobába. Mi majd megkerüljük a falut s az utcáról megyünk be.

Kálmán be is csukta az ajtót s egy kis ideig még ott járkált a kertben. Aztán kedve jött neki is kinézni a mezőre.

— Az ajtót becsukhatom kívülről is, gondolá. A kulcsot majd zsebembe teszem.

Kiment a mezőre s alig ment egy-két száz lépésnyire, megpillantotta Berczit és pajtásait, kik ott a szabadban vigan ját-

szottak. Kálmán föltette magában, hogy elkerüli őket. . . de tudja Isten, hogy történt: nemsokára mégis csak azon vette észre magát, hogy nagyon közel jutott a fiukhoz.

— Nem megyek közelebb . . . csak innen fogom nézni, mit játszanak, gondolá, amint egy fa mellett megállapodott.

De alig állt ott egy-két perczig, megpillantotta őt Imre és hangosan kiáltá:

— Kálmán, jöjj ide! Együtt fogunk játszani.

De Kálmán még erősen megmaradt szándéka mellett, nem mozdult. Azonban Imre ismét odaszólt feléje:

— Jöjj hát! Berczi ellen leszünk, elnyerjük tőle a tegnapi két tizeset.

E csábításnak Kálmán nem tudott ellenállani s egy perczcel később már javában benne volt a játékban. Berczi afféle igazi vásott ficzkó volt, mindig csak pénzre játszott és rendesen kifosztogatta az ügyetlenebb, kisebb fiukat, kik néhanéha egy pár krajczárt kaptak szüleiktől. Kálmán eleinte csak arra gondolt, hogy két tizeskét visszanyerje; de midőn már benne volt a játékban, egyszerre az jutott eszébe, hogy hátha nem nyer, hanem még veszít? Nincs egyetlen árva krajczárja sem . . . az lenne még a szép dolog, ha adósa maradna Berczinek!

Ettől való félelmében roppant izgatottan játszott és csak annál több hibát követett el; de azért jó ideig nem vesztett, sőt még nyert is, mert Imre, akivel együtt játszott, nagyon ügyesen tudott mesterkedni a játékban, vagyis magyarán mondván, csalni. Kálmán ezt észrevette, nagyon is jól látta, de nem mert szólani. Azért nem

szólt-e, mert félt Imrétől, vagy talán inkább azért, mert attól tartott, hogy ilyen alattomos segítség nélkül megint veszíteni fog? — hamarjában maga sem tudta volna megmondani. Elég az hozzá, hogy nyert egy ezüst tizedet s ezzel sietve hazafelé indult.

Utközben semmikép sem tudta elüzni fejéből azt a gondolatot, hogy nem becsületes uton szerezte nyereségét, hanem az által, hogy Imre hamisan játszott. Berczi, az igaz, tegnap erőszakkal elvette a két tizeskét, de hát ez nem mentség a csalásért . . . ha más valaki hibát követett el, azért nekünk nem szabad gonosz esz-közökhöz folyamodnunk.

Nagyon szerette volna megkérdezni valami tisztos öregebb embertől, valjon szabad-e megtartania ezt a tizeskét, nem kötelessége-e visszaadni, mivel hogy jól látta, mikor Imre csalt a játékban. Igen, de kitől kérdezze meg? Legjobban megmondaná saját édes atyja . . . de hátha aztán tovább kérdezősködnék és így a többi csinyek is kisülnének? Egészen megzavarodva ért a kertajtóhoz s csak ekkor vette észre, hogy a kulcs nincs nála.

Megijedt s eleinte azt hitte, hogy utközben elvette; kereste és jó ideig, de aztán eszébe jutott, hogy játékközben, mivel nagyon melege volt, levetette a kabátját s egyszer Berczi sokat motozott a földön heverő ruhák között. Bizonyosan ő vette ki! Sietett vissza, hogy a kulcsot visszakövetelje. Berczit még ott találta, de Imre és Gyuri már elmentek.

— Berczi, add vissza a kulcsomat! Te vetted ki a zsebemből!

— A kulcsodat? Soha sem láttam, felelt Berczi határozottan.

— De igen, tudom, hogy te vetted ki! Nálad van!

— Nálam bizony nincs. Ha nem hiszed, kutasd ki zsebeimet.

— Akkor hát odaadtad Imrének vagy Gyurinak. Mindjárt megkeresem őket.

— Soha se fáradj, mindjárt visszajönnek ide. Addig inkább játszunk még kissé. Van még két tizesem, elnyerheted.

Kálmán egyik hibát a másikra halmozta. Elfogadta a játékot, de most már nem azért, hogy nyerjen, hanem hogy az elébb nyert tizedet visszaadhassa; azt hitte, ilyen módon legkönnyebben megszabadul a hamisan szerzett pénztől; legalább ez nem fogja terhelni lelkiismeretét.

Játszott tehát és rövid idő alatt nemcsak azt az egy tizeskét veszítette el, hanem azonfölül még hármát, melyet meg nem fizethetett, mert nem volt egy krajczárja sem. Most már csupa kétségbeesésből még tovább szeretett volna játszani, mert minden könnyelmű játékos azzal biztatja magát, hogy majd talán mégis csak fordul a szerencse és fog nyerni. De Berczi nem akart többé játszani, — egyszerre egészen másfelé figyelt: Imre és Gyuri közeledtek szaladva és észre nem véve Kálmánt, már messziről kiálták:

— Csakugyan a kertajtó kulcsa! Megpróbáltuk! Kinyitja a zárt! Mehetünk majd este baraczkot szedni.

Kálmán hallotta ezt s most már átlátta, hogy Berczi csalásért tartóztatta föl a játékkal, mert időt akart nyerni Imre és Gyuri számára, hogy megpró-

bálják a kulcsot, melyet bizonyosan előre azzal a gonosz szándékkal loptak ki a zsebéből, hogy a kertbe betörhessenek. De már ezt nem tűrhette el. Oda akart rohanni, hogy visszavegye a kulcsot; azonban ekkor Berczi hirtelen megragadta és így szólt:

— Ohó, barátom, ne szaladj el! Fizesd meg előbb a három tizest, melyet elvesztettél.

— Most nincs pénzem, majd holnap megfizetem. Ereszsz el, hadd vegyem vissza a kulcsomat Imrétől.

— No bizony, talán félsz, hogy megveszi azt a kulcsot!

— Attól félek, hogy betörtök édes apám kertjébe és kárt tesztek, mint a Boris asszony kertjében.

— Ugyan nagy kárt tennénk! Ha be is mennénk, legföljebb a földre hullott gyümölcsöt szednők fel, ami különben ott rothad. Ezt csak nem sajnálsz pajtásaidtól?

(Vége következik.)

POZSONY ÉS GÖDÖLLŐ.

(Képekkel a 344. és 352. lapokon.)

Azt hiszem, sokan közületek már tudják, mért híres és nevezetes szép magyar hazánk e két városa. Tudom, hallottátok már emlegetni a királyt, a koronázást, a király lakását és így kellett hallanotok Pozsonyról és Gödöllőről; persze két különböző dolog, mert Pozsony, ámbár most még szebb és nagyobb város, mint hajdan a régiebb időkből híres, Gödöllő pedig megfordítva most jutott csak igazán nagy hírre.

Pozsony városa, mint a térképen láthatjátok, hazánk nyugati határának legszélén fekszik, a szép Duna partján. A város mellett jókora dombon várkastély

romjai láthatók; e kastélyban sokszor időztek a királyok, kiknek Pozsonyba kellett jönni, hogy magukat megkoronáztassák. Ide gyűltek össze az ország nagyjai is és itt tartották az országgyűlést is, melyen a törvények hozattak. Akkoriban inkább Pozsony volt az ország fővárosa és nem Budapest. De most már nem úgy van, most Budapest nemcsak a főváros, hanem igazán a legszebb és legnagyobb város is hazánkban, a budai oldalon a várpalotában lakik a magyar király.

Budapestnek közelében sok szép kitérő hely van, hol a forró nyári időre szép kertekben csinos házakat építenek, mert a szűk utcájú városban nyáron át nem kellemes az élet. A királyi családnak is van Budapesttől nem messzire szép nyári laka s ez Gödöllő, mely most azért híres, hogy sokszor időz ott a felséges királyi pár. Ott láthatni a gyönyörű kertben sétálni a nemeslelkű királyasszonyt, oldalán fiával, Rudolf trónörökösrel és a még csak kilencz éves Mária Valeria főhercegnővel, aki olyan csöppentett magyar kis leány, mint akármelyik közületek, kis olvasó barátnőim.

Gödöllőn lakik a felséges királyi család késő őszi, sőt a tél elejéig, egészen karácsonyig, s ilyenkor minden magyar örömmel gondol erre a kis városra, azt kívánva, hogy az Ég áldása legyen a magyar királyi családon.

BETŰREJTVÉNYEK.

I.

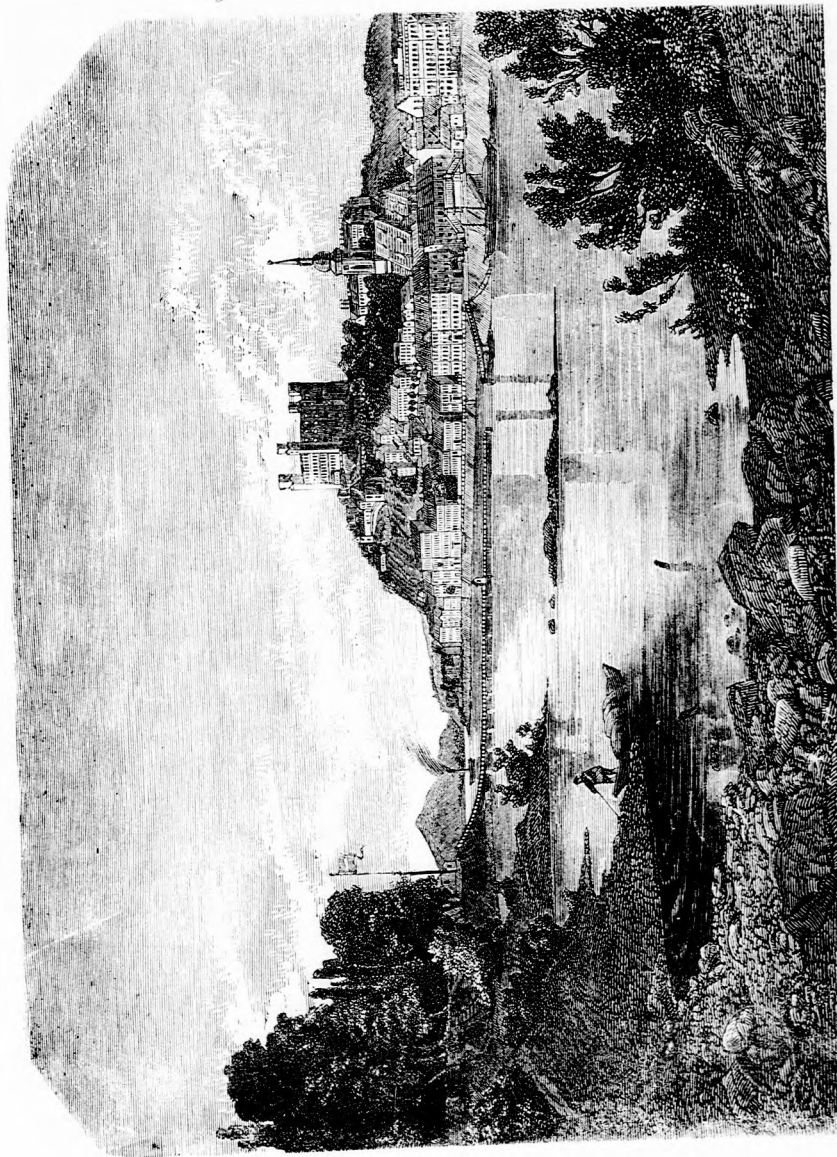
N-nel majom, **n** nélkül város felső Olaszországban.

II.

G-vel megint csak majom, **g** nélkül Franciaországnak egy (Európán kívüli) tartomány.

III.

K-val edény, **k** nélkül szerszám. Ha meg hagyom első betűjét s még port is adok hozzá, a földbe bocsátom; utolsó tagját ha megtartom, jó fűszerem van a levesbe.

Pozsony. (Lásd a 340. lapon.)

DÉLI ÁLOM.

(Képpel a czímlapon.)

RÉGEN volt, tán nem is igaz,
Van három hónapja már:
Hogy melegen süttött le ránk
Az a forró napsugár.

Régen volt, tán nem is igaz,
Virult szerte a határ,
A pusztán megtánczoltatá
Délibábját a hó nyár.

Régen volt, tán nem is igaz,
Zümmögve járt a szitár,
A mezei virágokból
Ömlött édes illat-ár.

Akkor volt még. Ernyő alatt
Delelt a kis Aladár
S kis gazdája déli almát
Őrizte a hü »Betyár.«

Bezzeg hideg szél fú mostan,
Esik eső, nagy a sár —
A jó meleg kályha mellett
Aluszik most Aladár.

A SZÜRKE CSACSIKA TÉVEDÉSE.

— Mese. —

FALU szélén állt egy szerény kis házikó, körülötte kertecskével, az udvaron egy kis istállóval. Ebben a házban lakott az öreg János gazda és vele még ketten: egy öreg komondor kutya és egy jámbor kis szürke csacsi. Jó barátságban, csöndes egyetértésben éltek együtt, a csacsi hűségesen, türelemmel hordozta a sokszor bizony nehéz terhet, melyet hátára rakott János

gazda; Peták, a komondor pedig gondosan őrizte a házat, elkísérte gazdáját az erdőbe s igyekezett hasznosnak lenni, már a mennyire egy komondor kutya hasznos lehet.

Peták és a csacsi jó barátok voltak, szerették is egymást, de a csacsi néha mégis irigykedett Petákra, mert ha napi munkájokat elvégezték és János gazda betért a házba pihenni, Peták vele mehetett a szobába, együtt lehettek egész este, míg a csacsit bekötötték az istalóba s ott kellett lennie egymagában. Az istáló olyan jó és kényelmes volt, hogy akármilyen kényes csacsi sem kívánhatott volna jobbat; jó eleség is volt mindig bőven és a mi kis csacsink ezt mind belátta, hálás is volt jó gazdája iránt; de azért mégis csak fájt neki, ha arra gondolt, mennyivel holdogabb Peták, aki mindig ott lehet a jó gazda mellett.

János gazda már öreg ember volt, nem is épen nagyon erős, de még mindig munkás és szorgalmas; ha egyéb dolga nem volt, a kertecskéjében ásott és kapálgatott, nagy örömet találván abban, hogy minden hasznos növény, jó zöldség szépen tenyészik ápoló kezei alatt. Egy szép nyári este ismét ott dolgozgatott, midőn hirtelen szédülni kezdett . . . nagyon rosszul lett és ájultan rogyott le a földre.

Nem látta senki a szerencsétlenséget, csak a szürke csacsi, melynek istállóján egy ablakocska épen a kertre nyilott; a csacsi ezen szokott volt kinézegetni s így nagy ijedelemmel látta, hogy jó gazdája hirtelen összerogy. Segítségére nem mehetett, már csak azért sem, mert oda volt kötve a jászolhoz; nem tehetett egyebet,

mint hogy kidugta fejét az ablakon és egész erejéből ordított. Peták, ki ezalatt az udvaron őrködött, csacsi barátja szokatlan lármájára figyelmesé lett és sietett a kertbe; itt csakhamar rátalált gazdájára, de ő sem tehetett egyebet, mint hogy fájdalmas vinyogással igyekezett figyelmesé tenni az embereket, kik netalán a kerítés mellett elhaladnak.

Ez nem sokára sikerült is. A szomszéd asszony épen haza felé jött kis leányával, Boriskával s meglepetve a szokatlan zajtól, benézett a kerítésen. Láttá a földön heverő öregot s mellette a szükülő kutyát; hamar átláthatta, hogy itt valami baj történt, segíteni kell.

— Szaladj előre fiam Boriska, szólta a jó asszony. Mondd édes apádnak, hogy János gazdát valami baj érte, siessen hozzám én is rögtön ott leszek, csak leteszem a hátamról ezt a nehéz csomó száraz galyat.

Boriska szaladt előre s kevés idő múlva mindhárman: a kis leányka és derék szülei ott voltak János gazda mellett, locsolták vízzel az arcát, dörzsölték és végre szerencsésen eszméltre térítették; de mozdulni a szegény öreg még sem birt; nagyon, nagyon beteg volt, föl kellett emelni és bevinni a házba, Peták szomoruan lecsüggesztett farkkal követte jó gazdáját be a szobába, a szürke csacsika pedig csak távolról nézhette a történeteket. Mikor látta, hogy Peták a szobába kíséri gazdájukat, ismét kitört régi bosszúsága.

— Ime! Peták bemehet a szobába, ott lehet mindig kedves jó gazdánk mellett, láthatja mindig, én pedig itt be vagyok csukva, még azt sem tudhatom, mi

baja van szegény gazdánknak. Oh, mért is születtem csacsinak!

És e miatt a kis szürke csacsi nagyon szerencsétlenné érezte magát, rángatta a kötelet, kapálózott, ordított s olyan lármát csapott, hogy a jó szomszéd asszony végre bortal jött ki rendet csinálni; vele jött Péták is, olyan szomorú és komoly arccal, hogy a csacsika rögtön észrevette a hibát, melyet elkövetett, tudta hogy a lárma zavarja a beteg nyugalmát; elhallgatott tehát még mielőtt a szomszédasszony botja, a hatát érintette volna.

Ez éjjel a csacsika nagyon keveset aludott; ablakja épen oda szolgált a János gazda szobájának ablakára s látta, hogy ma tovább van világosság ottan, mint máskor; már éjfél is elmúlt s még mindig égett gyertya a szobában, jeléül annak, hogy valaki virraszt a beteg mellett; szegény jó csacsink busan gondolt jó gazdájára, míg végre a sok busulásban nagy feje elfáradt és elaludt.

Másnap reggel csacsikánk aggódva leste, mi fog történni? Korán reggel a kis Boriskát látta a házba jönni, nemsokára pedig egy komoly képű öreg urat, aki nem volt más, mint a szomszéd városbeli orvos. Azután jöttek-mentek mások, rokonok, jó barátok, mert a derék öreg János gazdát mindenki szerette, mindenki igyekezett segítségére lenni bajában. De a csacsira, — arra bizony nem gondolt senki s nem csoda, ha e miatt a jámbor állat kissé kedvetlen kezdett lenni; azonban nem sokára megvigasztalódott: Boriska, a kedves kis leány megemlékezett a csacsiról, hozott neki enni valót, megsi-

(Folytatása a 345. lapon.)

VÁNDOR KOMÉDIÁSOK. (Lásd a 350. lapon.)

(Folytatása a 343. lapon.)

mogatta és csakhamar jó barátságot kötött vele. Még azt is megtette Boriska, hogy a csacsit kieresztette az udvarra, hadd járkaljon kissé.

Épen csak ezt kívánta a csacsika. Most talán valamiképen mégis megtudhat valamit jó gazdájáról: nagyon beteg-e? jobban van-e? Talán közel lopózhatik az ablakhoz, meghallgatja, mit beszélnek odabent. Az ablakhoz oda is lopózott, de nem hallott semmit, mert az ablak be volt zárva és le is függönyözve; itt tehát hiába álldogált.

— Hm! gondolá csacsikánk, az imént úgy láttam, hogy a szoba ajtaja nyitva van, bizonyosan mert bent nagy a hőség... hátha bátran oda mennék az ajtóig? A pitvarban nincs senki, föl nem tartózkodhatnak; ha pedig egyszer ott leszek a szobaajtónál, bekukkantok és megláthatom jó gazdám.

Ugy is cselekedett, amint kitervezte és minden sikerült; a pitvarban senki sem volt, bátran bemehetett; a szobába nyíló ajtó pedig csakugyan nyitva állott, kényelmesen be lehetett nézni, annál inkább, mert akik bent voltak, nem igen figyeltek a furesa vendég közeledésére. Az ágyon sápadtan, beesett szemekkel feküdt a jó öreg János gazda s úgy látszék, hogy e pillanatban épen elszunyadt kissé; az ágy mellett ült a jó szomszédasszony, gondosan figyelve a betegre, távolabb Boriska üldögélt csöndesen, mellette pedig Peták feküdt nagy busan a földön, koronként fürkésző pillantást vetvén beteg gazdájára, ki most bizony nem törődött semmivel, senkivel.

Csacsikánk egy-két másodperczig némán állt a küszöbön; nagyon meg volt hatva és sohajtani akart; de a sohajtásból szörnyen hangos számárordítás lett, melyre a szobában levők úgy megrémültek, hogy hamarjában nem is tudták, mi történik körülöttük. A beteg fölébredt és csodálkozva nézett körül; a szomszédasszony és Boriska pedig, bár a csacsi láttára nagy kedvök volt nevetni, gyorsan fölugrottak, hogy elkeressék az alkalmatlan háborogatót. Peták is mérgesen fölugrott, hogy segítsen a csacsi elüzésében.

De a csacsika igen nagy elbizakodásnak vélte azt, hogy Peták is kergetni akarja; hát nem elég szerencséje, hogy mindig ott lehet a szobában a gazda mellett? Még azt is sajnálja, ha a szegény csacsi egy perczre bekukkant? Ilyent gondolt csacsi barátunk s amint Peták közeledett és harapással fenyegette, hát bizony olyat rugott rajta, hogy szegény Peták vonitva elmenekült és az ágy alá rejtőzött. Most aztán még nagyobb lett a zaj s csacsikánk maga is megsokalta a zavart, melyet okozott; megfordult tehát és szaladt kifelé, de ijedelmében az istálló helyett a zöldséges kertbe tévedt s összetaposta a szép veteményes ágyakat. Mikor végre észrevette, milyen kárt okozott, sietett ki a kertből, be istállójába, hol a szomszéd asszony jól odakötözte, ráadásul pedig néhány kemény ütést mért rá büntetésképp garázdálkodásaért, melynek igazi okát persze senki sem fejtette.

Most még sokkal szerencsétlenebbnek érezte magát szegény csacsikánk, most már bántotta lelkiismerete is, hogy hátha látogatásával megijesztette beteg

gazdáját és így még betegbé tette? A kertben pedig ki tudja, milyen nagy kárt okozott! Lehet-é azt jóvátenni? Boriska, a kedves kis leányka nemsokára eljött ugyan megnézni csacsi barátját, de most ő sem simogatta, hanem pirogatva így szólt:

— Csunya csacsi, nem szeretlek! Mennyire megijesztetted szegény János bácsit! Most sokkal betegbb, mint volt. A kertben is olyan kárt okoztál, hogy egy heti munkába kerül, míg valahogy helyre lehet hozni. Csunya, rossz csacsi vagy!

Szegény csacsika nem tagadhatta, hogy ez mind igaz, már maga is belátta; busan lehorgasztotta tehát fejét, hosszú fülei lefelé lógtak; nagyon elégedetlen volt magával. Hát még mikor nem sokára Peták jött ki a házból, három lábón kinosan sántikálva, mert a negyediket a csacsi rugása erősen megsértette.

— Szegény Peták! szólt csacsikánk magában. Mennyire sajnálom, hogy meg-rugtam . . . oh, nem akartam oly erősen megsérteni! Milyen gonosz, haszontalan állat vagyok én! Mit fog rólam jó gazdám gondolni! Pedig csak azért tettem, mert őt nagyon szeretem . . . engemet is csak ő szeret . . . Oh, milyen keményen rám ütött az az asszony . . . gazdám soha sem vert oly erősen!

Ilyen szomorú gondolatokkal tépelődött a szegény csacsika, volt rá ideje elég, mert sokáig tartott, még János gazda ismét fölgyógyult. Néha néha azonban mégis voltak derültebb órái, midőn a kis Boriska meglátogatta. A jó kis leány természetesen nem tudott sokáig haragudni s nemsokára megint jó barátságban volt a csacsival, csacsikánk pedig

igyekezett megnyerni a leányka kedvét, szelid, engedelmes volt s ha Boriska jó kedvében fölült a csacsi hátára, olyan vigan körünyargalták az udvart, hogy öröm volt nézni őket. A kis leány viszont, hogy majd János gazda se haragudjék a csacsikára, a kertben szorgalmasan dolgoztatott az összetaposott veteményes ágyak rendbehozásán, úgy hogy egy hét múlva már nyoma sem volt a bajnak.

Igy folyt a dolog jó ideig, míg végre János gazda annyira fölgyógyult, hogy kimehetett. Sokat járni nem birt, arra még gyöngye volt: pedig az orvos azt tanácsolta, hogy a szabad levegőn legyen, kint a mezőn, az erdőben.

— Nem bírok oly messzire gyalogolni, sohajtá János gazda.

— Oh, azon könnyen segítünk, szólt a jó szomszédasszony. Van nekem egy két-kerekű kis szekérekem ebbe befogjuk a csacsit, aztán szépen kikocsikázik; Boriska majd kíséri.

Ez nagyon jól volt így, meg is tették. Nagy lett a csacsika öröme, mert látta, milyen jó szolgálatot tehet gazdájának; most már nem irigykedett Petákra, ki a szekérke mellett haladva, nem tehet semmi szolgálatot, csak ugatott és ugrándozott.

Ez időtől fogva csacsikánk nem zúgolódott többé sorsa ellen, nem irigykedett sem Petákra, sem más boldogabb állatokra, mert belátta, hogy a legszerényebb lény is hasznos lehet és megszeretheti magát, ha hiven teljesíti a maga kötelességét és nem törekszik olyan helyre jutni, mely nem neki való.

CZIGÁNY-HISTÓRIÁK.

(Képekkel a 349. és 350. lapokon.)

I.

HÉ TE FÜSTÖS! Mit rejtegetsz?
 Ha kérdezlek miért hebegsz?
 Ám ha vallasz, te kis rajkó:
 Megmentelek tán a bajtól.

»Jáj, nemzsetes urám... hát... hát...
 Csúkulom á kezsit, lábát,
 Hisen á ki törvinyt olvas,
 Tudjá: á deg nem tilálmás!«

— Hej, te kópé, nem addig a!
 Ne hazudj, te ördög fia!
 Azt beszéli Erzsók anyjuk,
 Hogy az imént élt még a tyuk.

Hanem hozzá közeledve,
 Tyukját kövel ütted fejbe!
 És a szegény tyuk legottan
 Felfordult és feküdt holtan.

Aztán körül tekintettél,
Lassan oda settentettél
S fölemelve a tetemet —
Dolgodat futásra vetted!

»Igázs, igázs . . . éppen így volt,
Á segíny tyuk bizson megholt.«
De kinytelen voltám vele! . . .
A kis more így felele.

— Mért, te vásott kis hunczutja?
A szerzésnek ez az útja?
»His elevent nem is loptám —
Csák egy kis küvel megdobtam.«

— Igen, persze, hogy megdobtad,
De azután el is loptad!
»No! His deget sábad vinni! . . .
Mért tetsik hát éngém sidni?»

II.

Egy pipa két cigány.

PÁLKÓ, Pálkó, fiám Pálkó
Hej te segíny, rongyos rájkó!
Mikor nincs pénzs, nincsen dohány:
Hej, nem pipázsik á csigány!

Egy marik dohánykám ván még,
Rá is gyújtok, ha talán ég.
Mert bizson ázs csak áfféle
Ros bágó, pipák semétje.

Egybíl ketten hogy sophássunk
Egy fístbíl hogy jóllákhássunk:
Én fújom, te meg á sádat
Jól kinyissád, reám tátsad.

Fújom, fújom — szól a dáde —
Te meg sohájts, azstán kápd be.
Egy físttel, há sük á dohány,
Így lákik jól két sál csigány.

III.

Két flu egy csutka.

U TCZA-sarkon szivar csutka,
Értte lehajlik a Gyurka,
»Tyűh, ez ritka jó esemege!«
Fől is szedi, meg is gyűjtja.
Mint a kémény ugy megfűstöl,
Bele jócskán meg is tüsszköl
Csak hogy hamarján nem tudja:
Fűstjétől-é vagy a büztől?

S jön a Pista, ahogy szíjja.
Szivart biz még sose szítt a'!
S pislogatván felé egyre:
Gyurka nagy hamisan híjja.

Purdé kényesen pöfékel,
A fűst csak ugy röpked széjjel,
Szellő kapja karikába —
Nézi Pista irigyléssel.

— Hej te more, honnan szedted?
A szivarkát honnan vetted?
Lássam, milyen hát az íze:
Engedj nekem is egy cseppet!

A varga-inashoz hetykén
Igy szól a kis barna legény:
»Legyen neked is jó dolgod:
Engedni, biz engedek én!

Hanem hallod, pénz az ára;
Van-é nálad egy krajezárka?
Könnyű ingyen uraskodni!
Hja, a jó szivar az drága!»

Pista fejét vakargatja:
— Ejnye, adta cigány fattyja!»
S belenyulván a nadrágba,
Krajezárt elő kapargatja.

— Nes e hát na; hoczi hát na!
Tövíg ne szídd, ros z cigányja!
Mert, jól nézzed meg az öklöm:
Szörnyen ütlek vele hátba!

Jó is volt a szivar vége,
A krajezárkát meg is érte.
Mert Pistinak, a hogy szopta:
Majd kifordult gyomra béle.

VÁNDOR KOMÉDIÁSOK.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

NEM mondhatnám, hogy valami nagyon jókedvűnek látszanék az a furcsa társaság, mely amott az országoton gyalogosan neki indult a világnak, az az csak a legközelebbi falunak, ahol megpihenhet és művészi előadást rendezhet. Van sok tréfa és nevetés a kis faluban, mikor a komédiás csapat bevonul, aztán valamelyik pajtában mindenféle mesterségeket pro-

dukál; akinek garasa, tizeskéje van, beme-
het s Peti meg Gyurka, Juczika meg
Boriska és a többi falubéli gyerekek még
egy hétig is arról beszélnek, mit mindent
láttak a komédiásoktól. Bizony talán meg
is irigyelték a vándor művészeket, kik oly
vig arczczal hányták a bukfenczet, tán-
czoltak kötelen; bizonyosan nagyon boldog
emberek!

Pedig dehogy azok! A szegény ván-
dor komédiásnak se országa, se hazája,
nincs sehohol otthon, mindig csak vándorol,
egyik faluból a másikba, pihenés nélkül!
Hogy mindennapi kenyerét megkeresse,
igyekszik megnevetetni az embereket;
akár milyen beteg, akár milyen szomorú,
mindig újból kell kezdenie a komédiát,
hogy aztán a nézők néhány krajczárt dob-
janak a tányérjára, melyet körülhordoz.
Persze, sok nem gyűl össze, legfeljebb
annyi, hogy a vándor társaság éhen nem
hal s ha egy-két napig voltak egy faluban,
tovább kell vándorolni, hogy oly helyre
jussanak, ahol megint akadnak kíváncsi
nézők. Akár meleg van, akár esik vagy
fagy, odább kell ballagni; nem csoda hát,
hogy nincs valami fényes jó kedvök.

Elöl megy feleségével a »direktor«
ur, a leghatalmasabb ember a társaság-
ban, mert övé minden: a nagy dob és
czintányér, melylyel összecsóditik a népet,
a különböző eszközök, melyekkel mester-
ségüket üzik; de legfőbb kincse a lovacska,
mely ütközben a podgyászt viszi, de az
előadásokban szintén részt vesz, mert tud
fejével intve felelni kérdésekre, lábával
dobbantva mond számokat, pontosabban
mint akármelyik rosz kis iskolás fiú. Bá-
multák is nagyon, ugyszintén a tudós
kutyácskát is, mely ott lépdél mellette,
fején csákovával, testén furcsa ruchácskával,
mert hát ő vitéz katona s szintén jól ját-
sza szerepét. Leghátul ballag a bohóc,
kinek most épen nincs kedve bohózkodni,
mert a kemény rög nagyon törí a lábát,
cizmaj t pedig levetette, hogy ne kopják
a nagy gyalogolásban. Mellette a kötél-

tánczosnő lépked, vékonyka kendőbe bur-
kolózva a csipős őszi szél ellen. Egyikök
sem szól, hanem csak azt kívánja, hogy
mielőbb eljussanak a faluba, hol komédiá-
jok végeztével megpihenhetnek.

Ha hozzátok kerülnek, ne sajnálja-
tok tőlük néhány krajczárt szegényektől!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIII. köt. 19-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

»Baranyamegye.«

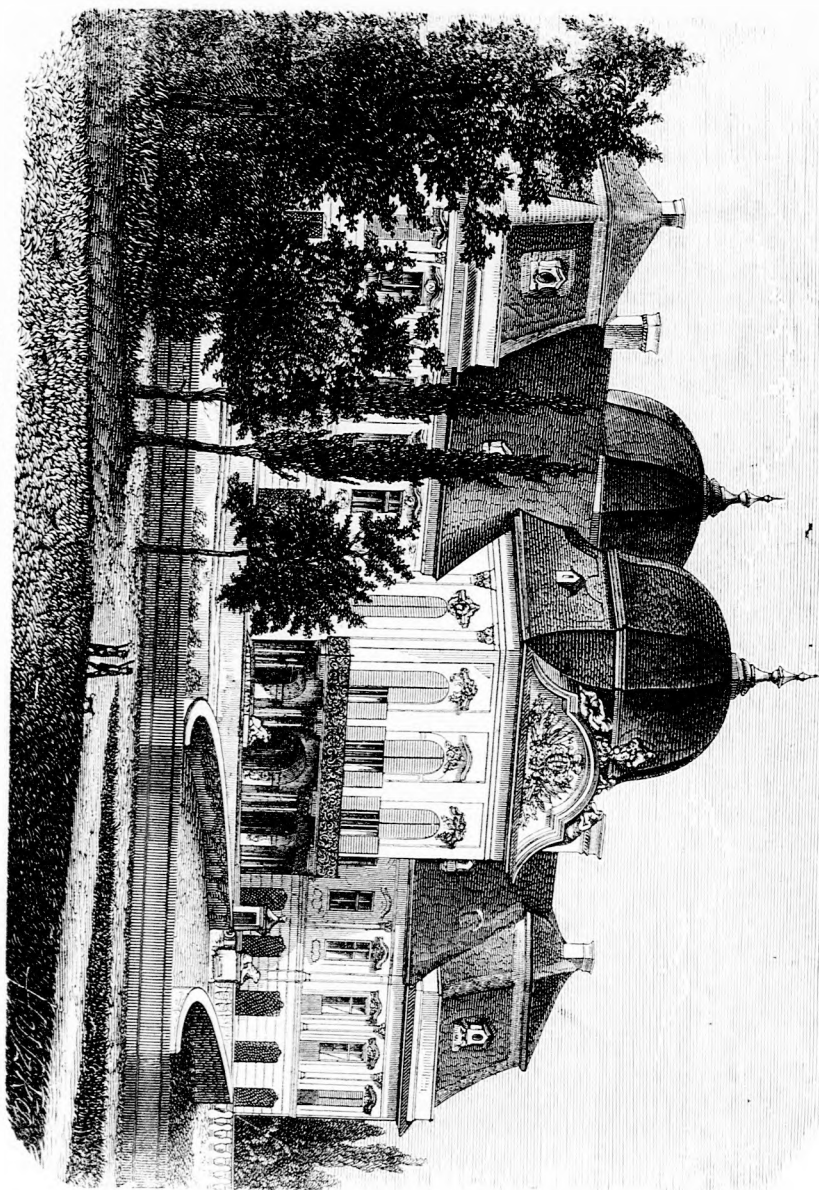
Helyesen fejtették meg: Venzér
Ida és Etelka, Torossy Oliva és Kendi, Földesi
Dora, Buday Emma, Singer Janka, Pécsy An-
gyalka és Irma, Szőke Erzsike és Leonie, Boros
Ilona, Grünhut Malvin és Olga, Macher Ilona,
Neumann Miksa, Vinter Miska és Ferencz, Fran-
kel József, Trefilík Róza és Feri, Boleman Ár-
pád, Cserna Károly, Satori Mariska (leveledért
büntetéspénzt fizettem, mert az olyan 3 kros
borítékok, aminőben leveledet küldted, többé
nem érvényesek. F. b.) Kirschnik Berta, Nánásy
Ödön, Lasober Irma, Schäffer Gizella, Scholtz
Erzsi, Szalai József, Könninger Zoltán, Dusárdy
Etelka, Popper Zsiga, Rohonczy Lajos, Weisz
Feri, Várnay Jolán, Friedmann Ilona, Jenő és
Dezső, Kirinyi Berta és Zelmira, Kocsovsky
Mari, Veisz Róza és Izidor, Holländer József,
Bun Lajos, Dervarich Blanka, Gráber Gyula,
Aglar Leontin, Birnbaum Kamilla, Hecht Samu,
Wéber Frigyes és Mihály, Zinsenheim Ilon és
Teréz, Stern Irma, Blaha Anna és Béla, gr. Sza-
páry György, Lőrincz és József, Grósz Miksa,
Keresztes Ilona és Gizella, Budai Klárka, Plach-
ner Irma, Hofbauer Lajos, Plavics Zoltán, Szilávy
Irma, Leipniker István, Weinem Ilona, Fábry
Károly, Fodor Irén, Pottyondy Margit és Ilonka,
Horváth Ilonka és Ferencz, Pokomándy István,
Polatsek Hugó, Hanvay Mari és Erzsi, Kalmár
Margit, Weinberger Gizella, Lőrinczi Aranyka
(sajátkezű irást kívánok! F. b.) Csopéy Oresztes,
Hellvig Irma, Vamzer Károly, gr. Sigray St.,
Marsan Sándor, Haas Izidor, Jankó Gizella és
János. (Helyi levélért 3 kros és nem 2 kros levél-
bélyeg jár. F. B.)

*

A »Kis Lap« XIII. KÖT. 18-ik számában
közölt képrejtvény megfejtését utólag még be-
küldték: Lőrincz Janka, Mezey Endre, Vamzer
Károly, gr. Sigray St., Marsan Sándor.

**Forgó bácsi postája a jövő számban
fog megjelenni.**

A gödöllői kastély. (Lásd a 340. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.